

AUTOREFERAT

przedstawiający opis dorobku i osiągnięć naukowych

Rafał Czyżycki

Układ autoreferatu:

1. Imię i Nazwisko	2
2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/ artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytuł rozprawy doktorskiej	2
3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/ artystycznych.....	3
4. Osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę postępowania habilitacyjnego wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.).....	3
a) tytuł osiągnięcia naukowego	3
b) autor, tytuł publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa, recenzenci wydawniczy.....	3
5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych.....	11

Czyż

1.Imię i Nazwisko

Rafał Czyżycki

2.Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/ artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytuł rozprawy doktorskiej

2004 Doktor nauk ekonomicznych

Dyplom doktora ekonomii w specjalności: statystyka, ekonometria, rynek nieruchomości uzyskany na Wydziale Zarządzania i Ekonomiki Usług Uniwersytetu Szczecińskiego. Rozprawa doktorska nt: „Metody ilościowe w badaniu wartości rynkowej nieruchomości gruntowych w Polsce”, promotorem w przewodzie doktorskim był prof. zw. dr hab. Waldemar Tarczyński, natomiast recenzentami byli: prof. zw. dr hab. Marek Walesiak, prof. zw. dr hab. inż. Jan Purczyński.

Praca została wyróżniona nagrodą indywidualną Ministra Edukacji Narodowej i Sportu 1.X.2005r. i opublikowana w formie monografii pt: *Metody ilościowe w analizie wartości rynkowej nieruchomości gruntowych w Polsce* w Wydawnictwie Naukowym Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin 2004, s. 241.

2000 Świadectwo ukończenia Studiów podyplomowych w zakresie „Wycena nieruchomości i przedsiębiorstw” oraz „Pośrednictwo i zarządzanie”

1999 „Szkola Giełdowa”, Giełda Papierów Wartościowych w Warszawie i Uniwersytet Szczeciński; certyfikat ukończenia kursu

1999 Magister ekonomii

Dyplom magistra ekonomii uzyskany na Wydziale Transportu i Łączności Uniwersytetu Szczecińskiego, praca magisterska nt.: „Wykorzystanie statystycznej analizy działalności przedsiębiorstwa w zarządzaniu”, promotor: prof. zw. dr hab. Józef Hozer

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/ artystycznych

Od 22.03.2004 roku jestem zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Metod Ilościowych, Wydziału Zarządzania i Ekonomiki Usług Uniwersytetu Szczecińskiego.

W okresie od 22.02.1999 do 21.03.2004 roku byłem zatrudniony na stanowisku asystenta w Zespole Metod Ilościowych (obecnie Katedra Metod Ilościowych) Wydziału Transportu i Łączności (obecnie Wydział Zarządzania i Ekonomiki Usług).

4. Osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę postępowania habilitacyjnego wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.)

a) tytuł osiągnięcia naukowego

Środki finansowe Unii Europejskiej jako determinanta rozwoju regionalnego w Polsce

b) autor, tytuł publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa, recenzenci wydawniczy

Rafał Czyżycki, *Środki finansowe Unii Europejskiej jako determinanta rozwoju regionalnego w Polsce*, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, ISBN 978-83-7972-269-3 (ss. 308)

Recenzenci wydawniczy: dr hab. Dorota Rynio, prof. UE
dr hab. Agnieszka Alińska, prof. SGH

c) omówienie celu naukowego pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania

Rozwój regionalny postrzegany jest najczęściej jako proces pozytywnych przemian powiązanych ze wzrostem ilościowym oraz zmianami jakościowymi na danym terytorium. Jest jednocześnie procesem wielowymiarowym, heterogenicznym i długofalowym, co powoduje, że jego uchwycenie i opis jest niezmiernie trudny, a jego badanie wymaga przyjęcia określonych założeń upraszczających. Wielość i różnorodność procesów zachodzących w regionalnym układzie terytorialnym oraz złożona istota rozwoju regionalnego sprawiają, że istnieje wiele czynników oddziałujących na ten rozwój. Determinanty i czynniki rozwoju regionalnego są nie tylko zróżnicowane w czasie i przestrzeni, ale są również zależne od wielu uwarunkowań zewnętrznych i wewnętrznych oraz ustalonych priorytetów wskazanych do osiągnięcia przez dany region. Czynniki rozwoju regionalnego mogą być uznawane za korzystne (ich wpływ ma dodatnie, stymulujące oddziaływanie na procesy gospodarcze w regionie) lub niekorzystne (kiedy ten wpływ – oddziaływanie ma charakter negatywny). Co więcej, czynnik determinujący rozwój w jednym regionie, może być uznany za barierę rozwoju innego regionu. Istota rozwoju zrównoważonego, uwzględniającego oczekiwania społeczne, możliwości gospodarki i ograniczenia występujące w zasobach środowiskowych, pierwotnie została wprowadzona już na początku XIX wieku w niemieckim przemyśle leśnym. Idea ta nie spotkała się jednak z powszechną akceptacją w światowych kręgach polityczno-gospodarczych aż do końca I połowy XX wieku. Dopiero pojawiające się wyraźnie dostrzegalne negatywne efekty powszechnie prowadzonej ekstensywnej polityki gospodarczej sprawiły, że społeczność międzynarodowa coraz mocniej zaczęła akcentować potrzebę uwzględnienia aspektów środowiskowych przy podejmowaniu decyzji związanych z rozwojem społeczno-gospodarczym, nie tylko na poziomie ogólnoświatowym, ale również w perspektywie poszczególnych regionów. Spowodowało to, że od II połowy XX wieku idea trwałego i zrównoważonego rozwoju stała się podstawą nowego paradygmatu rozwoju. W skali ogólnoświatowej przełomowymi momentami w tym zakresie była I Konferencja ONZ „Środowisko i Rozwój” w 1972 roku, publikacja dokumentu Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) *Our Common Future* w 1987 roku oraz Konferencja Narodów Zjednoczonych w czerwcu 2012 roku, w czasie której wypracowano 17 celów zrównoważonego rozwoju. Do uznania rozwoju zrównoważonego jako zasady ustrojowej Unii Europejskiej doszło w 1990 roku na szczycie w Dublinie. Dodatkowo w 1992 roku

w Traktacie o Unii Europejskiej wyraźnie podkreślono wejście UE na drogę zrównoważonego rozwoju. W 2001 roku na szczycie w Goeteborgu przyjęto strategię zrównoważonego rozwoju Unii Europejskiej; w 2010 roku w strategii *Europa 2020*, jako jeden z głównych priorytetów wskazano rozwój zrównoważony polegający na wspieraniu gospodarki efektywniej korzystającej z zasobów, przyjaznej środowisku i bardziej konkurencyjnej. W 2016 roku Komisja Europejska zobowiązała się do włączenia celów zrównoważonego rozwoju w zakres polityk i inicjatyw UE, przyjmując zrównoważony rozwój za kluczową zasadę przewodnią wszystkich prowadzonych przez siebie rodzajów polityki. Idea rozwoju zrównoważonego w Polsce została zapoczątkowana zanim jeszcze nastąpiło formalne wstąpienie kraju do Unii Europejskiej. Obligatoryjny obowiązek kierowania się zasadą rozwoju zrównoważonego i trwałego określa przede wszystkim przyjęta w 1997 roku Konstytucja RP. Istotne znaczenie dla rozwoju kraju oraz szczegółowe omówienie zawarto w uchwalonej w 2001 roku ustawie Prawo ochrony środowiska, natomiast rolę i znaczenie jednostek samorządu terytorialnego w procesie planowania i kontrolowania realizacji zasad zrównoważonego rozwoju na obszarze poszczególnych województw podkreślono w 2003 roku w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Istotny wpływ Unii Europejskiej na rozwój regionalny w Polsce zauważalny był na długo przed 1 maja 2004 roku. Pomijając znaczenie dostarczanych rozwiązań prawnych, organizacyjnych czy techniczno-technologicznych w tym zakresie, w latach 1990–2004 Polska w ramach funduszy przedakcesyjnych (PHARE, ISPA, SAPARD) w celu zredukowania różnic gospodarczych oraz wsparcia gospodarczego poszczególnych regionów w ramach bezzwrotnej pomocy finansowej otrzymała z UE łącznie 7,6 mld euro. Od momentu wstąpienia do Unii Europejskiej do końca listopada 2018 roku, według Ministerstwa Finansów, łączne transfery finansowe netto z UE do Polski wyniosły 104,78 mld euro, natomiast w ramach samego Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego ukształtowały się na poziomie 48,09 mld euro. Mogłoby się wydawać, że już sam „napływ” takiej wielkości środków finansowych jest wystarczającym czynnikiem rozwoju społeczno-gospodarczego poszczególnych regionów. Doświadczenia innych krajów, zwłaszcza krajów południa Europy wskazują jednak, że niewłaściwa alokacja środków finansowych może, poza krótkotrwałym wzrostem poziomu życia wynikającym ze zwiększonej konsumpcji, w dłuższej perspektywie spotęgować problemy będące następstwem niewłaściwej z niewłaściwej i niedostosowanej do współczesnych wyzwań struktury gospodarki danego regionu. Również w przypadku Polski, zwłaszcza w pierwszym okresie korzystania z funduszy europejskich, można było zaobserwować dążenie władz regionalnych do

współfinansowania ze środków UE przede wszystkim takich inwestycji, których pozytywny efekt byłby szybko zauważony przez lokalną społeczność. Obecnie wydaje się, że zdobyte doświadczenia zarówno wśród decydentów instytucji unijnych, jak i przedstawicieli poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego w Polsce sprawiły, że podejmowane decyzje inwestycyjne są bardziej przemyślane i mają charakter długofalowego planowania rozwoju danego regionu, uwzględniającego przede wszystkim jego charakter, uwarunkowania i możliwości. Dodatkowo występujące obecnie proefektywnościowe podejście do wydatkowania środków publicznych, obejmujące również fundusze europejskie, powinno znaleźć odzwierciedlenie w kryteriach wyboru przez samorządy poszczególnych regionów, projektów inwestycyjnych. Wzrost znaczenia efektywności wydatkowania funduszy europejskich powinien ostatecznie doprowadzić do podejmowania tylko racjonalnych decyzji inwestycyjnych, a zaangażowane środki europejskie powinny pozwolić na poprawę sytuacji regionu, dzięki osiągnięciu przyspieszonego rozwoju i lepszej pozycji konkurencyjnej. Wydaje się w związku tym uprawnione postawienie następującej hipotezy badawczej – **pozyskane środki pomocowe Unii Europejskiej determinują rozwój regionów w Polsce.**

Głównym celem pracy jest ocena znaczenia funduszy pozyskanych z Unii Europejskiej dla rozwoju regionów w Polsce. Jako cele szczegółowe przyjęto: 1) ocenę wpływu europejskich środków pomocowych na spójny rozwój regionów w Polsce; 2) wskazanie obszarów, w których alokacja środków wspólnotowych ma kluczowe znaczenie dla rozwoju regionalnego w Polsce; 3) analizę zmian znaczenia zmiennych diagnostycznych opisujących rozwój regionalny wraz z poziomem tego rozwoju.

Realizacja przedstawionych celów naukowych oraz weryfikacja przyjętej w pracy hipotezy badawczej determinuje układ pracy, który składa się ze wstępu, pięciu rozdziałów i podsumowania.

W rozdziale pierwszym podjęto próbę umiejscowienia koncepcji rozwoju regionalnego w ogólnej teorii ekonomii. Dokonując pogłębionych studiów literaturowych, wskazano występujące różnice w postrzeganiu istoty rozwoju regionalnego, opisano ewolucyjne zmiany w tym zakresie oraz wyróżniono czynniki – determinanty rozwoju regionalnego. Zaproponowano również autorską definicję rozwoju regionalnego, w której uwypuklono nie tylko jego niewątpliwy wielowymiarowy charakter, ale również wskazano obszary, w których zachodzące pozytywne zmiany mogą być utożsamiane z rozwojem regionalnym. Szczególną uwagę zwrócono również na istotę rozwoju zrównoważonego, uznanego za priorytet prowadzonej obecnie polityki regionalnej.

W rozdziale drugim omówiono znaczenie i możliwości wpływania, poprzez prowadzoną politykę regionalną, na zmiany zachodzące w regionach. Scharakteryzowano istotę prowadzonej polityki regionalnej przez instytucje Unii Europejskiej. Wskazując na kluczowe dążenie do wzrostu wewnętrznej spójności Wspólnoty, omówiono funkcjonujące w Unii Europejskiej finansowe mechanizmy wspierania rozwoju poszczególnych jej regionów. Omówiono prowadzoną w tym zakresie działalność Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich czy Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego.

W rozdziale trzecim wskazano zmiany znaczenia polityki regionalnej, jakie zaszły od początku lat dziewięćdziesiątych XX wieku w Polsce. Omówiono rolę i znaczenie w tym zakresie prowadzonej polityki interregionalnej, w której podmiotem decyzyjnym jest państwo, i intraregionalnej będącej domeną władz samorządowych, wskazując jednocześnie, że duże znaczenie dla właściwego rozwoju poszczególnych regionów w Polsce ma właściwe skoordynowanie obu rodzajów prowadzonej polityki. Pewną trudność w tym zakresie może stanowić to, że w ramach polityki interregionalnej są wspierane przede wszystkim te kierunki rozwoju regionów, które są istotne dla długofalowego rozwoju kraju, natomiast polityka intraregionalna skupia się przede wszystkim na wykorzystaniu w rozwoju danego regionu zasobów endogenicznych i czynniki zapewniające przewagę konkurencyjną nad innymi regionami. W rozdziale tym omówiono również znaczenie dotychczas otrzymanej, w ramach funkcjonujących programów pomocowych Unii Europejskiej, pomocy finansowej przez poszczególne regiony.

W rozdziale czwartym wskazano na metodyczne problemy związane z pomiarem rozwoju regionów wynikające z jednej strony z braku jednej, powszechnie obowiązującej definicji tego zjawiska, a drugiej z jego wielowymiarowym charakterem. Wskazując na występujące w literaturze przedmiotu różne podejścia zmierzające do „uchwycenia” tego zjawiska, zaproponowano wykorzystanie w tym zakresie metod wchodzących w skład Wielowymiarowej Analizy Statystycznej. W rozdziale tym omówiono również problematykę związaną z doбором i wyborem zmiennych diagnostycznych, za pomocą których można opisać rozwój regionalny oraz sposoby określenia znaczenia poszczególnych mierników rozwoju regionalnego.

Rozdział piąty stanowi warstwę egzemplifikacyjną niniejszego opracowania. W pierwszej części dokonano badania wpływu środków europejskich alokowanych w poszczególnych województwach na wzrost wewnętrznej spójności tych województw.

W tym celu uszeregowano badane regiony pod względem zmian wewnętrznego zróżnicowania (mierzonego na poziomie powiatów) wybranych zmiennych diagnostycznych oraz pod względem wartości inwestycji współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej. Następnie dokonano oceny zbieżności tak otrzymanych rankingów. W kolejnym etapie dokonano badania wpływu alokowanych w poszczególnych województwach środków europejskich na tempo rozwoju tych regionów. W badaniu rozwoju regionalnego wykorzystano metody wchodzące w skład Wielowymiarowej Analizy Statystycznej. Ostatnim etapem była próba wskazania tych obszarów inwestycyjnych, które współfinansowane ze środków unijnych przyczynią się do przyspieszonego rozwoju społeczno-gospodarczego polskich regionów w przyszłości. W tym celu oszacowano wartości wag wybranych zmiennych diagnostycznych, wskazując jednocześnie na ich, zmieniające się w czasie, znaczenie.

W zakończeniu podsumowano rozpatrywaną problematykę, akcentując wyniki prowadzonych badań oraz wynikające z nich wnioski.

W celu weryfikacji postawionej hipotezy oraz realizacji założonych celów w pracy wykorzystano różne metody badawcze, a w szczególności:

1. Metodę krytycznej analizy literatury, mającej na celu usystematyzowanie dotychczasowej wiedzy dotyczącej rozwoju regionalnego, polityki regionalnej oraz czynników determinujących rozwój regionów.
2. Metodę gromadzenia materiału badawczego, w tym metodę badania dokumentów źródłowych, m.in. ustaw polskiego parlamentu oraz ustaw i dyrektyw Parlamentu Europejskiego, w celu określenia ram instytucjonalno-prawnych rozwoju regionalnego.
3. Metodę analizy statystycznej opartej na materiałach statystycznych Głównego Urzędu Statystycznego (GUS), Urzędu Statystycznego Unii Europejskiej (EUROSTAT) oraz bazy projektów europejskich realizowanych na terenie Polski (www.mapadotacji.pl).

W monografii wykorzystano piśmiennictwo krajowe i zagraniczne obejmujące publikacje zwarte oraz periodyki naukowe dotyczące rozwoju regionalnego, krajowych aktów prawnych oraz prawodawstwa Unii Europejskiej, regulujących kwestie związane z rozwojem regionalnym i możliwością angażowania w tym zakresie funduszy europejskich oraz materiałach statystycznych opisujących ten rozwój. Zakres czasowy prowadzonych analiz statystycznych obejmował okres od 2004 do 2017 roku.

Zaprezentowane w pracy poglądy oraz rezultaty badań, które pozwoliły pozytywnie zweryfikować przyjętą na wstępie hipotezę oraz zrealizować postawione cele, uprawniają jednocześnie do wysunięcia następujących wniosków natury ogólnej:

1. Środki finansowe Unii Europejskiej stanowią istotną determinantę rozwoju regionów w Polsce. Zapewniają one nie tylko stabilne i pewne źródło finansowania inwestycji prorozwojowych, ale poprzez coraz większą kontrolę instytucji wspólnotowych w zakresie proefektywnościowego wykorzystania środków publicznych, przyczyniają się do racjonalnego wyboru inwestycji będących przedmiotem finansowania.
2. Analiza zmian struktury budżetu UE wskazuje, że coraz większa ilość środków finansowych przeznaczana jest na realizację celów polityki spójności. Przekłada się to bezpośrednio na wparcie rozwoju polskich regionów, które są głównym beneficjentem funduszy unijnych (w ramach unijnego budżetu na lata 2014-2020 wynoszącego 1019 mld euro (w cenach z 2014 roku) Polska w ramach polityki spójności i wspólnej polityki rolnej otrzyma 106 mld euro). Pewnym zagrożeniem w przyszłości może być jednak zbytne uzależnienie się polskich regionów od finansowania swojego rozwoju środkami unijnymi. Problemem mogłoby być wówczas ewentualne ograniczenie tego finansowania wynikające z jednej strony z wyjścia Wielkiej Brytanii, będącej płatnikiem netto, z UE, a z drugiej strony uzyskanie realnej zdolności decyzyjnej przez przedstawicieli niektórych wysoko rozwiniętych krajów Unii Europejskiej, wyrażających potrzebę tzw. renacjonalizacji polityki regionalnej, według której, odpowiedzialność za słabo rozwinięte regiony w danym kraju powinny ponosić same kraje członkowskie.
3. Rozwój regionalny w Polsce przebiega w sposób typowy dla gospodarek krajów, które przystępując do wspólnoty europejskiej, charakteryzowały się rozwojem znacznie odbiegającym od średniego w Unii. Z jednej strony zgodnie z celami polityki konwergencji, poprzez wsparcie rozwoju infrastruktury oraz potencjału gospodarczego i ludzkiego takich regionów, następuje zmniejszenie różnic w poziomie życia i rozwoju gospodarczego w ramach całej Wspólnoty. W ciągu 14 lat członkostwa Polski w UE, udział Produktu Krajowego Brutto wypracowanego w polskich regionach i liczonego według parytetu siły nabywczej w stosunku do średniej unijnej wzrósł od 10 p.p. w przypadku woj. świętokrzyskiego, do 31 p.p. w przypadku woj. mazowieckiego. Z drugiej strony następuje zwiększenie regionalnego zróżnicowania w obrębie jednego państwa; w przypadku Polski można to zaobserwować porównując sytuację woj. mazowieckiego, które w 2016 roku

osiągnęło poziom 109% średniej unijnej wartości PKB oraz woj. lubelskiego, podkarpackiego, podlaskiego, warmińsko-mazurskiego oraz świętokrzyskiego, które z poziomem poniżej 50% średniej unijnej znajdują się w grupie 20 najbiedniejszych regionów Unii Europejskiej. Dodatkowo następuje wzrost wewnętrznego zróżnicowania poszczególnych regionów. Przykładem może być województwo mazowieckie, które po przekroczeniu 100% średniej unijnej wartości PKB na mieszkańca po roku 2020 zostałoby zakwalifikowane do najbogatszych regionów UE i jako cały region straciłoby znaczną część dofinansowania. Za zgodą UE dla celów statystycznych województwo mazowieckie zostało podzielone na dwie jednostki NUTS2: Warszawę i okoliczne powiaty, w których PKB na mieszkańca przekracza 147% średniej unijnej i pozostałą część Mazowsza z PKB stanowiącym ok. 60% średniego PKB UE i z możliwością zaliczenia do grupy regionów słabiej rozwiniętych wspieranych większą pomocą finansową UE.

4. Nerozwiązaną dotychczas kwestią jest sposób pomiaru rozwoju regionalnego. Pomimo wielu propozycji w tym zakresie, żadna nie doczekała się powszechnej akceptacji. Zaproponowana w niniejszym opracowaniu metoda TOPSIS, wchodząca w skład Wielowymiarowej Analizy Statystycznej, w ocenie autora pozwala zobiektywizować procedurę pomiaru rozwoju społeczno-ekonomicznego poszczególnych regionów, dodatkowo poprzez dokonanie dekompozycji tego rozwoju na cztery składowe: rozwój w zakresie ładu społecznego, rozwój w zakresie ładu gospodarczego, rozwój w zakresie ładu środowiskowego i rozwój w zakresie ładu instytucjonalno-politycznego, pozwala ocenić typ rozwoju zrównoważonego, jaki ma miejsce w danym regionie.
5. Zasadniczym problemem w badaniu rozwoju regionalnego jest dobór i wybór mierników tego rozwoju. Nie istnieją w tej dziedzinie jednolite i zobiektywizowane procedury postępowania, czynność ta jest zawsze obciążona arbitralnością. Można jednak wskazać określone reguły postępowania zwiększające szansę, że wybrane zmienne pozwolą dokonać obiektywnej oceny rozwoju poszczególnych regionów.
6. Osobną kwestią jest ocena znaczenia wybranych zmiennych w rozwoju poszczególnych regionów. Przyjęcie założenia o jednakowych wagach takich zmiennych jest działaniem praktycznym, jednak niedopuszczalnym merytorycznie. Jak wykazano w pracy, znaczenie poszczególnych zmiennych diagnostycznych może w istotny sposób różnić się między sobą, co więcej, znaczenie zmiennych może zmieniać się w czasie, wraz ze zmianą poziomu rozwoju danych regionów.

7. Wyznaczone wartości wag mogą posłużyć do wskazania preferowanych, z punktu widzenia rozwoju regionalnego, obszarów realizacji określonych projektów inwestycyjnych. Należy jednak mieć na uwadze, że w przypadku dużych projektów inwestycyjnych, których realizacja jest rozłożona czasie, ze względu na wskazaną powyżej zmianę ważności zmiennych opisujących rozwój regionalny, znaczenie danego projektu w rozwoju danego regionu w momencie jego ukończenia może być zupełnie inne, niż w momencie podejmowania decyzji o jego realizacji. Procedura „ważenia” jest w tym zakresie procedurą wspomagającą proces decyzyjny, a ostateczna decyzja i odpowiedzialność za nią spoczywa zawsze na podmiocie decyzyjnym.

Przedstawione w monografii wyniki badań oraz płynące z nich wnioski, co pozwoliło na rozwinięcie i zweryfikowanie postawionej hipotezy, można postrzegać jako wkład teoretyczny w istniejący dorobek naukowy z zakresu rozwoju regionalnego, natomiast przegląd i analiza determinant rozwoju regionów w Polsce, mają również aspekt aplikacyjny. Wykazane w pracy uwarunkowania determinujące określony charakter zmian zachodzących w poszczególnych regionach w Polsce pod wpływem alokowania w nich funduszy europejskich, umożliwiają lepsze zrozumienie dynamiki dotychczas zachodzących zmian w badanym obszarze oraz pozwalają zobiektywizować uwarunkowania przyszłych zmian.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych

Po uzyskaniu stopnia doktora nauk ekonomicznych moja aktywność naukowa ewoluowała w kierunku zagadnień związanych z rozwojem regionalnym. W tego typu badaniach szczególną uwagę zwraca się na to, że rozwój społeczno-gospodarczy regionów nie został dotychczas w sposób jednoznaczny zdefiniowany. Ogólnie przyjmuje się, że rozwój ten jest pewnym wielowymiarowym zjawiskiem, bezpośrednio niemierzalnym, ale opisywanym przez szereg zmiennych diagnostycznych, merytorycznie z nim powiązanych. Moje zainteresowania badawcze koncentrowały się przede wszystkim na metodycznych aspektach pomiaru rozwoju regionalnego, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości wykorzystania w tym zakresie metod wchodzących w skład Wielowymiarowej Analizy Statystycznej (WAS). Przeprowadziłem pogłębione badania dotyczące wpływu określonych decyzji podejmowanych na każdym etapie badania rozwoju regionalnego z wykorzystaniem metod

WAS, na końcowe wyniki uzyskanych analiz. Przedmiotem prowadzonych przeze mnie badań było również określenie roli i znaczenia przystąpienia Polski do Unii Europejskiej na rozwój poszczególnych regionów w Polsce. W tym zakresie obszarem moich zainteresowań naukowych był wpływ inwestycji współfinansowanych środkami wspólnotowymi, na rozwój poszczególnych regionów w Polsce, ze szczególnym uwzględnieniem, kluczowej obecnie w UE, zasady zrównoważonego rozwoju.

W ramach prowadzonych przeze mnie badań można w związku z tym wyróżnić dwa główne obszary:

I. Badania związane z metodycznymi aspektami pomiaru rozwoju regionalnego.

W tym obszarze jako osiągnięcia naukowo-badawcze wskazuję:

1. R. Czyżycki, *Badanie rozwoju społeczno-gospodarczego województw – wpływ metodyki badań na uzyskane wyniki*, „Zeszyty Naukowe Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu” 2012, nr 42, s.15–23.
2. R. Czyżycki, *Determinanty rozwoju społeczno-ekonomicznego regionów w Polsce*, „Ekonomiczne Problemy Usług” 2018, nr 2(131), s. 99-108.
3. R. Czyżycki, *Ewolucja znaczenia czynników rozwoju społeczno-gospodarczego w poszczególnych województwach w Polsce w latach 2006-2016*, „Marketing i Zarządzania” 2018, nr 3(53), s. 27–35.
4. R. Czyżycki, *Effect of adopted diagnostic variable weighing system on the results of investigation of socioeconomic development of voivodships in Poland*, „European Journal of Service Managemant” 2018, Vol. 25(1), s. 57–66.
5. R. Czyżycki, *Non-model methods in the study of regional development – the impact of the agregation formula on the obtained research result*, Conference Proceedings, VII International Scientific Conference – Determinants of Regional Development, 2018, s. 206–217.
6. R. Czyżycki, *The reference methods in the study on the development of regions – the impact of the methods for the distance measurement on the obtained reaserch results*, [w:] M. Blaskowa, S. Pangsy-Kania, K. Drela, A. Sokół, *Contemporary Issues and Economic Problems*, Shaker Verlag GmbH, Aachen, Niemcy 2018, s. 40–47.

II. Badania związane z analizą wpływu funduszy pomocowych Unii Europejskiej na rozwój regionalny w Polsce.

W tym obszarze jako osiągnięcia wskazuję:

7. R. Czyżycki, *Sustainable development in Poland in comparision to the European Union*, „European Journal of Service Managemant” 2018, Vol. 27(3), s. 47–52.
8. R. Czyżycki, *Sustainable development of provinces in Poland in the years 2005–2016*, „European Journal of Service Managemant” 2018, Vol. 27/2(3), s. 105–113.
9. R. Czyżycki, *Wpływ funduszy pomocowych Unii Europejskiej na wzrost wewnętrznej spójności regionów w Polsce*, „Europa Regionum” 2017, nr 4(33), s. 27–38.
10. R. Czyżycki, *Wpływ funduszy europejskich na rozwój społeczno-gospodarczy województw w Polsce*, „Ekonomiczne Problemy Usług” 2017, nr 4(129), s. 77–87.

1. Badanie rozwoju społeczno-gospodarczego województw – wpływ metodyki badań na uzyskane wyniki

Ocena poziomu rozwoju społeczno-gospodarczego regionów z wykorzystaniem Wielowymiarowej Analizy Statystycznej, opiera się na czterech kluczowych etapach:

- doboru i wyboru zmiennych diagnostycznych, charakteryzujących rozwój danego regionu;
- pozbawienia wartości zmiennych mian i ujednolicenia rzędów wielkości w celu doprowadzenia ich do porównywalności,
- ważenie unormowanych cech diagnostycznych, czyli przypisania poszczególnym zmiennym wag określających ich znaczenie dla rozwoju danego regionu w porównaniu z innymi cechami,
- wybór formuły agregacyjnej i wyznaczenia na jej podstawie wartości syntetycznego miernika rozwoju.

Celem pracy jest ocena wpływu wyboru metody doprowadzenia zmiennych diagnostycznych do porównywalności oraz wyboru formuły agregacyjnej, na końcowe wyniki badania rozwoju poszczególnych regionów. W artykule wskazano możliwe sposoby ujednolicenia charakteru zmiennych, sposoby ich wystandaryzowania oraz możliwości wykorzystania metod wzorcowych i bezwzorcowych w celu otrzymania syntetycznego miernika opisującego rozwój regionalny. Uzyskane wyniki badań pozwoliły wskazać na duże możliwości aplikacyjne metod wchodzących w skład Wielowymiarowej Analizy Statystycznej w badaniu

rozwoju regionów, ale jednocześnie uwypukliły dużą rolę subiektywizmu w tego typu badaniach.

2. *Determinanty rozwoju społeczno-ekonomicznego regionów w Polsce*

Celem artykułu była ocena wpływu dokonanego wyboru zmiennych diagnostycznych na ostateczne wyniki badań rozwoju poszczególnych województw w Polsce. Prowadzonym analizom towarzyszyła natomiast następująca hipoteza badawcza: dokonany wybór determinant rozwoju społeczno-ekonomicznego ma istotny wpływ na uzyskane wyniki, charakteryzujące badany poziom rozwoju analizowanych regionów.

Na podstawie przeprowadzonych badań wykazałem występującą, bardzo dużą zbieżność otrzymanych wyników porządkowania województw pod względem rozwoju społeczno-ekonomicznego, dla różnych zbiorów zmiennych diagnostycznych. Oznacza to, że nie ma podstaw do twierdzenia, że czynnikiem istotnie wpływającym na uzyskane wyniki porządkowania regionów pod względem rozwoju społeczno-ekonomicznego jest dokonany wybór zmiennych diagnozujących ten rozwój.

3. *Ewolucja znaczenia czynników rozwoju społeczno-gospodarczego w poszczególnych województwach w Polsce w latach 2006-2016*

Problematyka nadawania współczynników wagowych zmiennym diagnostycznym, charakteryzującym rozwój regionalny, stanowi jedno z nierozwiązanych dotychczas zagadnień badawczych. W literaturze często pojawia się sugestia, aby przy braku jednoznacznych wskazań co do zróżnicowanego znaczenia i roli poszczególnych cech przyjąć milcząco założenie o jednakowych wagach wszystkich wybranych zmiennych diagnostycznych. Celem artykułu jest weryfikacja prawidłowości takiego postępowania oraz ocena stopnia ewentualnych zmian w czasie w znaczeniu wybranych zmiennych diagnostycznych opisujących rozwój społeczno-gospodarczy poszczególnych województw w Polsce na przestrzeni lat 2006–2016.

Wykorzystując metodę bazującą na entropii zmiennych wyznaczono wartości wag dla przyjętych 16 zmiennych diagnostycznych charakteryzujących rozwój poszczególnych regionów każdym z analizowanych lat. Na podstawie uzyskanych wyników wskazano, że nie tylko przyjmowanie założenia o jednakowej ważności poszczególnych zmiennych jest postępowaniem niewłaściwym, ale również udowodniono, że wartości wag poszczególnych zmiennych podlegają zmianom w czasie.

4. Effect of adopted diagnostic variable weighing system on the results of investigation of socioeconomic development of voivodships in Poland

Celem artykułu jest określenie wpływu i znaczenia w badaniach regionalnych, przyjętego systemu ważenia zmiennych diagnostycznych. Dla potrzeb prowadzonych analiz dokonano wyznaczenia wartości wag w oparciu o metodę opartą o odchylenie standardowe zmiennych unormowanych, metodę opartą o współczynniki zmienności zmiennych pierwotnych, metodę bazującą na entropii, metodę CRITIC oraz metodę minimalizacji odległościom wzorca. Na podstawie otrzymanych wyników jednoznacznie zostało wykazane, że przyjęcie określonego sposobu ważenia zmiennych diagnostycznych może w istotny sposób wpłynąć na uzyskane, końcowe wyniki badań. Uwzględniając powyższy wniosek zaproponowano jednocześnie, aby przy tego typu badaniach poza prezentowaniem ostatecznych wyników badań, prezentowane były również wykorzystane metody badawcze, co pozwoli uniknąć możliwych nieporozumień w przypadku otrzymania różnych wyników badań rozwoju regionalnego, przez różnych badaczy.

5. Non-model methods in the study of regional development – the impact of the agregation formula on the obtained research result

Głównym celem artykułu jest ocena wpływu wybranej metody otrzymania syntetycznego miernika rozwoju, wchodzącego w skład bezwzorcowych metod agregacji zmiennych diagnostycznych, na końcowy wynik porządkowania województw pod względem rozwoju społeczno-ekonomicznego. Wysunięto przy tym następującą hipotezę badawczą: *jednym z czynników istotnie wpływających na ostateczny wynik porządkowania województw pod względem rozwoju społeczno-gospodarczego jest wybór sposobu otrzymania syntetycznego miernika rozwoju*. W celu zweryfikowania tak postawionej hipotezy, przeprowadzono badanie poziomu rozwoju poszczególnych województw w 2016 roku, otrzymując syntetyczny miernik rozwoju metodą sum standaryzowanych, absolutnego miernika rozwoju oraz metodą rang. Uzyskane wyniki wskazują, że wśród metod bezwzorcowych występuje grupa metod dających istotnie zbieżne wyniki porządkowania regionów pod względem rozwoju społeczno-gospodarczego (np. metoda sum standaryzowanych i absolutnego miernika rozwoju), jak i takich, za pomocą których można uzyskać zupełnie inne wyniki prowadzonych badań w tym zakresie (np. metoda rang). Kończącym efektem przeprowadzonych badań było wysunięcie postulatu, aby w przypadku badania rozwoju społeczno-gospodarczego regionów, czynnikiem obiektywizującym końcowe wnioski, było ich oparcie o wyniki otrzymane na

podstawie kilku różnych metod wielowymiarowej analizy porównawczej (uwzględniając każdorazowo ten sam zbiór zmiennych diagnostycznych).

6. *The reference methods in the study on the development of regions – the impact of the methods for the distance measurement on the obtained reaserch results*

W zakresie teoretycznym, celem pracy jest omówienie podstawowych metod pomiaru odległości wykorzystywanych we wzorcowych metodach porządkowania liniowego, natomiast w zakresie empirycznym – omówienie wpływu wybranej metody pomiaru odległości regionu od wzorca, na uzyskane wyniki badania rozwoju regionów w Polsce. Badaniu towarzyszyła następująca hipoteza: *wybór miary odległości w metodach wzorcowych ma istotny wpływ na uporządkowanie regionów pod względem rozwoju społeczno-gospodarczego*. Dążąc do zweryfikowania tak postawionej hipotezy, w oparciu o przyjęty dla potrzeb badania zbiór zmiennych diagnostycznych opisujących wymiar społeczny, gospodarczy i środowiskowy, stworzono rankingi województw wykorzystując dziewięć, najczęściej wykorzystywanych w tego typu badaniach, sposobów pomiaru odległości: euklidesową, miejską, Czebyszewa, Canberra, Braya-Curtisa, Clarka, Jeffreysa-Matusita, Jaccarda oraz Kulczyńskiego. Uzyskane wyniki badań pozwoliły negatywnie zweryfikować postawioną na wstępie badań hipotezę. Oznacza to, że przypadku wykorzystania metod wzorcowych w badaniu rozwoju regionów, wybór określonej metody pomiaru odległości, nie wpływa w sposób istotny na końcowe rezultaty przeprowadzonych analiz.

7. *Sustainable development in Poland in comparision to the European Union*

Celem artykułu jest ocena znaczenia rozwoju zrównoważonego w polskiej polityce regionalnej oraz analiza jego poziomu w porównaniu do innych państw Unii Europejskiej. Omówiono istotę i znaczenie rozwoju zrównoważonego w Polsce oraz Unii Europejskiej zwracając szczególną uwagę na podkreślenie jego znaczenia zarówno w prawodawstwie krajowym jak i unijnym. Na podstawie analizy 21 wskaźników opisujących poziom zrównoważonego rozwoju wykazano, że sytuacja Polski w tym zakresie nie różni się istotnie od przeciętnej sytuacji we wszystkich krajach UE. Wskazano jednocześnie, że głównym problemem pozostaje brak jednoznacznej definicji, czym jest rozwój zrównoważony, a w związku z tym brak powszechnej zgody co do tego, jak ten rozwój badać, w jaki sposób dokonywać pomiarów i jakie obszary życia człowieka powinny być przedmiotem szczególnego zainteresowania w tym zakresie.

8. *Sustainable development of provinces in Poland in the years 2005–2016*

Celem artykułu jest określenie stopnia zmian poziomu rozwoju zrównoważonego poszczególnych województw w Polsce na przestrzeni lat 2005-2016 w ujęciu ogólnym oraz w obszarze ładu społecznego, gospodarczego, środowiskowego i instytucjonalno-politycznego. Na podstawie przeprowadzonych badań wykazano, że największe zmiany w analizowanym okresie zaszły w obszarze ładu środowiskowego i instytucjonalno-politycznego. Zaobserwowane zmiany w rozwoju zrównoważonym w poszczególnych obszarach nie znalazły natomiast odzwierciedlenia w istotnych statystycznie zmianach w ogólnym rankingu rozwoju zrównoważonego województw na przestrzeni lat 2005-2016.

9. *Wpływ funduszy pomocowych Unii Europejskiej na wzrost wewnętrznej spójności regionów w Polsce*

Głównym celem artykułu jest ocena efektywności wykorzystania europejskich funduszy pomocowych jako determinanty nie tylko rozwoju społeczno-gospodarczego poszczególnych województw w Polsce, ale przede wszystkim wzrostu ich wewnętrznej spójności społeczno-gospodarczej oraz wskazanie tych obszarów inwestycji, które mają istotne znaczenie w takim rozwoju. W artykule zaprezentowano wyniki badań stopnia zależności pomiędzy wartością realizowanych w poszczególnych województwach projektów współfinansowanych ze środków pomocowych UE a zwiększeniem wewnętrznej spójności tych województw. Dokonano oceny wpływu miejsca lokowania tego typu inwestycji na zmianę wartości determinant rozwój poszczególnych regionów w wymiarze społecznym, gospodarczym i środowiskowym.

10. *Wpływ funduszy europejskich na rozwój społeczno-gospodarczy województw w Polsce*

Głównym celem artykułu jest ocena efektywności wykorzystania europejskich funduszy pomocowych jako determinanty rozwoju społeczno-gospodarczego poszczególnych województw w Polsce oraz wskazanie tych obszarów inwestycji, które mają istotne znaczenie w takim rozwoju. Analiza wpływu inwestowanych środków pomocowych UE na rozwój społeczno-gospodarczy poszczególnych województw pozwoliła wysunąć trzy główne wnioski:

- występują województwa, w których pomimo realizacji wielu projektów współfinansowanych przez UE ogólna odległość od obiektu wzorcowego na przestrzeni analizowanego okresu uległa zwiększeniu;

- nie zaobserwowano żadnej zależności między poziomem rozwoju społeczno-gospodarczego w 2005 roku (bazowym), wartością zrealizowanych projektów a zmianą poziomu rozwoju w 2014 roku;

- zrealizowanie projektów nie zawsze ma jednoznaczny wpływ na rozwój danego regionu – o ile w ramach jednego wymiaru (społecznego, gospodarczego lub środowiskowego) można zauważyć pozytywne zmiany, o tyle w innym wymiarze nastąpił wzrost odległości od wzorca;

Również niejednoznaczne wyniki uzyskano analizując zależność między sektorem, w którym dokonane zostały inwestycji, a zmianą w poziomie rozwoju społeczno-gospodarczego województwa, w którym takie projekty realizowano.

Oprócz mojego głównego osiągnięcia naukowego omówionego punkcie 4 oraz dziesięciu publikacji naukowych wykazanych jako pozostałe osiągnięcia naukowe w punkcie 5 niniejszego Autoreferatu, **jestem również autorem lub współautorem 55 innych opublikowanych prac naukowych.**¹ Wśród tych prac, 13 publikacji obejmujących artykuły oraz rozdziały monografii zostały opublikowane w języku angielskim zarówno w wydawnictwach polskich, jak i zagranicznych (w Niemczech, Czechach, Słowacji, Słowenii), natomiast 41 zostało opublikowanych w czasopismach oraz zeszytach i pracach naukowych, w tym znajdujących się na listach Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego („Acta Universitatis Lodzensis Folia Oeconomica” (Uniwersytet Łódzki), „Ekonomiczne Problemy Usług” (Uniwersytet Szczeciński), „European Journal of Service Management” (Uniwersytet Szczeciński), „Marketing i Zarządzania” (Uniwersytet Szczeciński), „Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu”, „Europa Regionum” (Uniwersytet Szczeciński), „Ekonomiczne Problemy Usług” (Uniwersytet Szczeciński), „Ekonomiczne Problemy Turystyki” (Uniwersytet Szczeciński), „Zeszyty Naukowe Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu”, „Studia Zarządzania i Finansów Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu”, „Problemy Zarządzania Finansów i Marketingu” (Uniwersytet Szczeciński), „Rozprawy i studia Uniwersytetu Szczecińskiego”.

Baza Harzing's Publish or Perish odnotowuje 109 cytowań 51 indeksowanych moich publikacji, natomiast mój indeks Hirscha wynosi 6.

¹ Wykaz publikacji zawarto w załączniku 5 („Wykaz opublikowanych prac naukowych lub twórczych prac zawodowych oraz informacja o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki”), część I, II.A, II.B.

Jestem również autorem lub współautorem 9 opracowań będących dokumentacją prac badawczych w ramach badań statutowych oraz 10 opracowań wykonanych na zlecenie podmiotów gospodarczych.²

Brałem udział w krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych, wygłaszałem na nich referaty lub prezentowałem wyniki badań w sesjach posterowych.³ Brałem również udział w komitetach organizacyjnych ogólnopolskich konferencji naukowych⁴, byłem i jestem nadal zaangażowany w prace komitetów redakcyjnych i rad naukowych czasopism.⁵

Brałem udział w międzynarodowych i krajowych projektach badawczych. W latach 2017-2019 uczestniczyłem w realizacji projektu finansowanego przez Polsko-Niemiecką Fundację na rzecz Nauki pt.: Edukacja i świadomość finansowa w Niemczech i w Polsce. Transfer wiedzy, analiza i rekomendacje". Byłem członkiem-wykonawcą realizowanego w latach 2010-2012 projektu badawczego finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki o numerze NN 113 301538 pt.: „Gospodarka finansowa w jednostkach samorządu terytorialnego” oraz głównym wykonawcą grantu badawczego finansowanego w latach 2009-2011 przez Narodowe Centrum Nauki o numerze NN 114 304137 pt.: „Partnerstwo publiczno-prywatne jako determinanta rozwoju jednostek samorządu terytorialnego na przykładzie gmin województwa zachodniopomorskiego”. Byłem członkiem zespołu realizującego projekt finansowany w ramach programu badawczego Unii Europejskiej Horyzont 2020 (realizowanym przez partnerów z Hiszpanii (lider projektu), Włoch, Francji i Polski) pt. „Applying energy efficient measures for metal and metalworking industry and SMEs”

² Wykaz opracowań zawarto w załączniku 5 („Wykaz opublikowanych prac naukowych lub twórczych prac zawodowych oraz informacja o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki”), część II.C i III.M

³ Wykaz konferencji z moim aktywnym udziałem zawarto w załączniku 5 („Wykaz opublikowanych prac naukowych lub twórczych prac zawodowych oraz informacja o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki”), część III.B.

⁴ Udział w komitetach organizacyjnych konferencji naukowych zawarto w załączniku 5 („Wykaz opublikowanych prac naukowych lub twórczych prac zawodowych oraz informacja o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki”), część III.C.

⁵ Udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism zawarto w załączniku 5 („Wykaz opublikowanych prac naukowych lub twórczych prac zawodowych oraz informacja o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki”), część III.G.

Za swoją działalność naukową otrzymywałem nagrody i wyróżnienia, w tym w 2005 roku Nagrodę Indywidualną Ministra Edukacji Narodowej i Sportu za rozprawę doktorską pt: „Metody ilościowe w analizie wartości rynkowej nieruchomości gruntowych w Polsce” oraz w 2006 roku Nagrodę Rektora (zespołowa III stopnia) za szczególne osiągnięcia w dziedzinie nauki. W 2010 roku otrzymałem brązowy medal za długoletnią służbę przyznany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Posiadam osiągnięcia i zróżnicowane doświadczenia dydaktyczne na poziomie wyższym zdobyte przede wszystkim na macierzystym Wydziale Zarządzania i Ekonomiki Usług Uniwersytetu Szczecińskiego, ale prowadziłem również zajęcia w Wyższej Szkole Bankowej w Poznaniu (Wydział Ekonomiczny w Szczecinie), Wyższej Szkole Pedagogicznej TWP w Warszawie (Wydział Zamiejscowy w Szczecinie) oraz Wyższej Szkole Humanistycznej TWP w Szczecinie. Prowadziłem zajęcia z kilkunastu przedmiotów związanych z szeroko rozumianym wykorzystaniem metod ilościowych w ekonomii. Przy prowadzeniu zajęć dydaktycznych wykorzystuję publikacje i opracowania dydaktyczne, których jestem autorem lub współautorem.⁶

Sprawowałem opiekę naukową nad studentami. W latach 2007-2018 byłem promotorem obronionych 25 prac licencjackich i 8 prac magisterskich. W latach 2016-2018 pełniłem funkcję promotora pomocniczego zakończonej obronionej pracy doktorskiej, obecnie Rada Wydziału Zarządzania i Ekonomiki Usług Uniwersytetu Szczecińskiego powierzyła mi funkcję promotora pomocniczego kolejnego Doktoranta.

Brałem udział w zespołach eksperckich oraz wykonywałem opracowania na zamówienie podmiotów rynkowych. Przeprowadziłem analizy statystyczne dla Pracowni Marketingowej PROMARKET, byłem konsultantem statystycznym w projekcie opracowania koncepcji wdrożenia zintegrowanego systemu informatycznego SAP EPR w obszarze gospodarki magazynowej (WMS) na zlecenie firmy RELPOL S.A oraz konsultantem statystycznym w projekcie opracowania modelu referencyjnego systemów i procesów biznesowych w obszarze logistyki na zlecenie firmy POLKOMTEL S.A. Byłem członkiem zespołu dokonującego na zlecenie Zakładów Chemicznych Police wycen spółek zależnych.

⁶ Wykaz prowadzonych przedmiotów oraz opublikowanych podręczników akademickich zawarto w załączniku 5 („Wykaz opublikowanych prac naukowych lub twórczych prac zawodowych oraz informacja o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki”), część III.I.

Wśród innych moich osiągnięć warto wskazać na współautorstwo materiałów szkoleniowych na poczet specjalistycznego kursu „Szkolenia nauczycieli i kadry w szkołach Centrum Edukacyjnego ASK 2011 - 2013” współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego realizowanego w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki. Priorytet IX. Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach, Działanie 9.4. Wysoko wykwalifikowane kadry systemu oświaty. Byłem również zaangażowany w realizację projektu *Project Managenent Training*, zrealizowanego w ramach POKL 4.1.1 oraz byłem współorganizatorem inicjatyw *Meet Project Manager* w ramach Zachodniopomorskiej Grupy Regionalnej IPMA. W latach 2005-2010 byłem członkiem Komisji Rekrutacyjnych, w latach 2005-2008 członkiem Rady Dydaktycznej, natomiast w latach 2008-2012 oraz 2012-2016 Rady Wydziału Zarządzania i Ekonomiki Usług Uniwersytetu Szczecińskiego. Obecnie jestem członkiem Komisji dziekańskiej ds. parametryzacji Wydziału Zarządzania i Ekonomiki Usług Uniwersytetu Szczecińskiego na okres kadencji 2016-2020 oraz kierownikiem Laboratorium Statystycznego STAT-LAB.

Rafał Gajdzis